

1

William R. S. Ralston

CELE MAI FRUMOASE POVESTI ALE LUMII

POVESTI RUSEȘTI

O colecție aleasă din folclorul rusesc

LUCRARE APĂRUTĂ CU SPRIJINUL

gramar
DISTRIBUȚIE

Cuprins

Diavolul / 5
Mama moartă / 12
Vrăjitoarea moartă / 14
Fierarul și diavolul / 16
Maria Morevna / 21
Koscei Nemuritorul / 34
Șarpele de apă / 43
Regele Apelor și Vasilissa cea Înțeleaptă / 46
Baba Yaga / 59
Vasilissa cea Frumoasă / 63
Vrăjitoarea / 73
Likho cea cu un ochi / 79
Leshy / 82
Orbul și ologul / 84
Prințesa Elena cea Frumoasă / 97
Prințesa fără cap / 101
Veghea de la miezul nopții a soldatului / 104
Vrăjitorul / 114
Vraciul vulpe / 116
Călare pe piatra de mormânt / 119
Cei doi prieteni / 120
Giulgiul / 122
Capacul sicriului / 125
Cei doi morți / 127
Căinele și mortul / 128
Soldatul și vampirul / 130
Preotul cu ochi lacomi / 134
Vorba spusă la mânie / 139

Vrăjitoarea

A fost odată o pereche de bătrâni care aveau un fiu pe nume Ivaško; nimerii nu poate spune cât de mult îl iubeau!

Ei bine, într-o zi, Ivaško le-a spus tatălui și mamei lui:

— Voi merge la pescuit dacă mă lăsați.

— Ce spui tu acolo? Încă ești mic; dacă te îneci, crezi că va fi bine?

— Nu, nu, nu mă înec. Voi prinde niște pești; lăsați-mă să mă duc!

Așa că mama lui i-a dat o cămașă albă, i-a legat un brâu roșu și i-a lăsat să plece. El s-a așezat într-o barcă și a spus:

Bărcuță, bărcuță, plutește un pic mai departe,

Bărcuță, bărcuță, plutește un pic mai departe!

Atunci bărcuța a plutit mai departe și mai departe, iar Ivaško a început să pescuiască. După puțin timp, bătrâna a mers la malul râului și a strigat la fiul ei:

Ivașenko, Ivașenko, băiatul meu,

Plutește, plutește până la mal;

Îți aduc de mâncat și de băut.

Iar Ivaško a spus:

Bărcuță, bărcuță, plutește la mal;

Mama mă strigă.

Barca a plutit la mal, femeia a luat peștele, i-a dat băiatului ei de mâncat și de băut, i-a schimbat cămașa și brâul și i-a trimis înapoi la pescuit. Din nou el s-a așezat în barcă și a spus:

Bărcuță, bărcuță, plutește un pic mai departe,

Bărcuță, bărcuță, plutește un pic mai departe!

Atunci barca a plutit mai departe și mai departe, iar Ivașko a început să pescuiască. După puțin timp, bătrânul a mers și el la mal și a strigat la fiul lui:

*Ivașenko, Ivașenko, băiatul meu,
Plutește, plutește până la mal;
Îți aduc de mâncat și de băut.*

Iar Ivașko a răspuns:

*Bărcuță, bărcuță, plutește la mal;
Tata mă strigă.*

Barca a plutit la mal. Bătrânul a luat peștele, i-a dat băiatului lui de mâncat și de băut, i-a schimbat cămașa și brâul și l-a trimis înapoi la pescuit.

Acuma, o vrăjitoare auzise ce îi strigaseră părinții lui Ivașko și a vrut să îl prindă pe băiat. Așa că a mers pe mal și a strigat cu glas răgușit:

*Ivașenko, Ivașenko, băiatul meu,
Plutește, plutește până la mal;
Îți aduc de mâncat și de băut.*

Ivașko a băgat de seamă că glasul nu era al mamei lui, ci al unei vrăjitoare, și a cântat:

*Bărcuță, bărcuță, plutește un pic mai departe,
Bărcuță, bărcuță, plutește un pic mai departe;
Nu este mama mea, ci o vrăjitoare care mă strigă.*

Vrăjitoarea a văzut că trebuie să îl strige pe Ivașko cu un glas ca al mamei sale.

Așa că a dat fuga la un fierar și i-a spus:

— Fierarule, fă-mi glasul subțire cum îl are mama lui Ivașko; dacă nu, te voi mânca!

Așa că fierarul i-a făcut un glas subțire ca al mamei lui Ivașko. Atunci vrăjitoarea a mers noaptea la malul râului și a cântat:

*Ivașenko, Ivașenko, băiatul meu,
Plutește, plutește până la mal;
Îți aduc de mâncat și de băut.*

Ivașko a venit, iar ea a luat peștele, a pus mâna pe băiat și l-a luat acasă la ea. Când a ajuns, i-a spus fiicei ei, Alenka:

— Încinge cuptorul cât de tare poți și coace-l bine pe Ivașko, cât eu merg să îmi aduc prietenii la ospăț.

Așa că Alenka a încins cuptorul și l-a încins, apoi i-a spus lui Ivașko:

— Vino aici și așează-te pe lopată!

— Încă sunt tânăr și prost, a răspuns Ivașko; nu prea știu toate alea. Rogu-te, învață-mă cum să stau pe o lopată.

— Foarte bine, a spus Alenka; nu îmi va lua mult să te învăț.

Dar în clipa în care ea s-a așezat pe lopată, Ivașko a băgat-o în cuptor, a trântit ușa de fier după ea, a fugit afară din bordei, a închis ușa și a urcat în grabă sus într-un stejar din apropiere.

În scurt timp, vrăjitoarea a sosit cu oaspeții ei și a ciocănit la ușă. Dar nu i-a deschis nimeni.

— Ah! Afurisita de Alenka! a strigat ea. Sigur a plecat pe undeva să se distreze.

Apoi s-a strecurat pe fereastră, a deschis ușa și și-a poftit oaspeții înăuntru. S-au așezat cu toți la masă, iar vrăjitoarea a deschis cuptorul, a luat trupul copt al Alenkăi și l-a dat oaspeților. Ei au mâncat și au băut pe săturate, apoi au ieșit în curte și au început să se rostogolească prin iarbă.

— Mă rostogolesc și mă învățesc, după ce am mâncat din carnea lui Ivașko, a strigat vrăjitoarea. Mă rostogolesc și mă învățesc, după ce am mâncat din carnea lui Ivașko.

Dar Ivașko i-a strigat din vârful stejarului:

— Rostogolește-te și învățește-te, după ce ai mâncat din carnea Alenkăi!

— S-a auzit ceva? a spus vrăjitoarea. Nu, a fost doar foșnetul frunzelor.

Și a început din nou: